

Kysymyksiä ja vastauksia.

409 Kysymys. L. N. Muutamia vuosia sitten kuoli J:n kaupungissa eräs nuori rouva; kuolinhetkellään kerrotaan hänen huutaneen: »en tahdo, en tahdo kuolla, se on väärin, jos minun täytyy kuolla».

Kuitenkin täytyi hänen kuolla . . .

Kun sitten ruumista lähdettiin saattamaan haudattavaksi, alkoivat hevoset pärskyä ja vapista eivätkä saaneet ruumisvaunua liikkeelle. Kaikkien hämmästys oli suuri, vihdoinkin hevosten ohjaajat olivat pakoitettut suitsista taluttamaan hevosia, jotka levähtäen vähän väliä ja vaahdon valuessa suurina palloina vetivät tuota ylivoimaisen raskasta kuormaa. Tapaus herätti suurta ihmettelyä läsnä olevissa . . .

Kuinka tällainen tapaus on selitettävissä salatieteen kannalta —, voisivatko vainajien eetteris-astraaliset ruumiit vaikuttaa jotenkin eläimiin esim. hevosiin tällaisissa tapauksissa, tai olisiko siinä toisiakin astraali-olentoja apuna? Toinen kertomus oli eräästä mummosta, jonka kerrottiin harjoittaneen jonkinlaista »taikuutta» — eläessään. — Kun hänet oli haudattava, ei hevonen saanut arkkua liikahtamaan. Silloin oli hevonen riisuttu valjaista ja pakoitettu hyppäämään ruumis-arkun yli. Tämä tuntuu hiukan koomilliselta, mutta joka tapauksessa oli hevonen rauhoittunut ja vetänyt mummon hautaan. Tällaiset kertomukset eivät liene harvinaisia kansan ja varsinkin Karjalan kansan keskuudessa.

Vastaus. Tuollaiset tapaukset riippuvat, kuten kysyjä otaksuu, näkymättömän maailman voimista ja olennoista. Kansa puhuukin »kirkkoväestä» ja »pikku väestä» y. m. Tavallisesti se, mikä hevosia pelottaa, on vainaja itse. Edellisessä kertomuksessa nuori rouva kuoltuaan oleskeli eetterimaailmassa, koska nähtävästi hänen fyysilliset elinvoimansa eivät vielä olleet tyystin loppuunkuluneet. Luonnollista on, että hän niin ollen seurasi fyysillisen maailman tapahtumia ja oli mukana omissa hautajaisissaan. Hevoset hänet havaitsivat, koska eläinten selvänäköisyys herää helpommin kuin ihmisten, ja hypnotisoituivat ikäänkuin. Toisessa kertomuksessa vainaja ehkei itse ollut mukana, mutta arvatenkin vain hänen »perhepeikkonsa» niin sanoakseni, haltiat, luonnonhenget, joiden avulla hän oli eläessään harjoittanut noituutta. Kun hevonen — jonkun viisaan asiantuntijan neuvosta — saatiin hyppäämään arkun yli, pääsi se samalla hypnoottisesta tilastaan.

(Ruusu-Risti 1925 Lokakuu N:o 8, s. 334)